

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **J. B.**, zastoupené Mgr. Martinem Huškem, advokátem, se sídlem Krkonošská 90, Tanvald, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 23. 2. 2009, č. j. 62 Cad 42/2008 - 26,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 9. 2008, č. X, zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Jablonci nad Nisou ze dne 11. 9. 2008 není žalobkyně plně invalidní. Nadále jí náleží částečný invalidní důchod.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, rozsudkem ze dne 23. 2. 2009, č. j. 62 Cad 42/2008 - 26, žalobu napadající rozhodnutí žalované zamítl. Podle soudu byl posouzen zdravotní stav žalobkyně dne 11. 9. 2008 posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení v Jablonci nad Nisou podle oddílu A odst. 1 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., jako zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní

podmínky s tím, že postižení levé končetiny je trvalého charakteru. Žalobkyně tak byla shledána částečně invalidní, nikoliv však plně invalidní. Soud si ve věci posouzení zdravotního stavu žalobkyně podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), který byl vypracován dne 9. 1. 2009. Podle tohoto posudku se k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí u žalobkyně jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je vrozené postižení levé horní končetiny. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl hodnocen podle kapitoly XV., oddílu H, položky 32. přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. jako ztráta úchopové schopnosti ruky na podkladě chybění nebo ztuhlosti všech prstů jedné ruky, a to s odkazem na posouzení podle přílohy č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. U žalobkyně podle posudku posudkové komise šlo o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky uvedené v příloze č. 4, oddíle A, odst. 1, písm. a) vyhlášky č. 284/1995 Sb. K datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla žalobkyně částečně invalidní, neboť dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí značně ztěžoval obecné životní podmínky. Nebyla však plně invalidní. Podle soudu posudková komise dospěla ke shodným závěrům jako posudková lékařka okresní správy sociálního zabezpečení s tím, že u žalobkyně se jedná o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky podle oddílu A, odst. 1) písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Shoda pak byla dosažena i v tom, že žalobkyně není plně invalidní. Soud uzavřel, že u žalobkyně byla zjištěna dominantní příčina jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, která byla podřazena pod kapitolu XV., oddíl H, položku 32., přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kde je odkazováno na použití přílohy č. 4 téže vyhlášky. Žalobkyně je pouze částečně invalidní, neboť jí dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžuje obecné životní podmínky. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) navrhla vypracování revizního znaleckého posudku, neboť ode dne 11. 9. 2008 došlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu, což dokládá lékařskými zprávami ze dne 5. 9. 2008, 21. 11. 2008, 5. 1. 2009, 16. 1. 2009, 5. 2. 2009 a 6. 3. 2009. K tomu dodala, že od 16. 3. 2009 probíhá její hospitalizace. Podle názoru stěžovatelky soud nesprávně posoudil právní otázku její plné invalidity. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 23. 2. 2009, č. j. 62 Cad 42/2009 - 26, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stížnostní námitku lze zahrnout mezi důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ačkoliv stěžovatelka v ní spatřovala důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti totiž stěžovatelka s odkazem na nové lékařské zprávy namítla, že je plně invalidní, čímž polemizovala se závěrem o úplném, přesvědčivém a

objektivním posouzením jejího zdravotního stavu, který učinil krajský soud. V této souvislosti je možné odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž *neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, již se stěžovatelka domáhá. Jde tedy o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS).*

Uvedenou námitku stěžovatelky však Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou. Vlastním úvodem je třeba poukázat na skutečnost, kterou již správně zmínil ve svém rozsudku i krajský soud, a to, že posudek posudkové komise se zabýval hodnocením stěžovatelčina zdravotního stavu nikoli k okamžiku vyhotovení posudku, nýbrž k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované (tj. ke dni 30. 9. 2008). Jeho cílem bylo zhodnotit, jaký byl zdravotní stav stěžovatelky, resp. zda došlo k naplnění podmínek stanovených § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o důchodovém pojištění, tedy přezkoumat, zda u stěžovatelky k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo zda byla pro zdravotní postižení schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Právní základ pro tento postup je obsažen v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalované). Ke skutečnostem pozdějším, a to v posuzovaném případě jest nutno zdůraznit, se nepřihlíží, čemuž krajský soud plně dostál. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud přihlídnout k lékařským zprávám, které byly vydány po tomto datu a jimiž stěžovatelka dokládala svůj aktuální zdravotní stav. Co se týče lékařské zprávy MUDr. Š. ze dne 5. 9. 2008, kterou stěžovatelka rovněž argumentovala v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud odkazuje na posudek posudkové komise, z něhož zcela jednoznačně vyplývá, že jej komise měla k dispozici a při hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky k němu přihlíděla. Jak ale Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, klíčovým pro posouzení plné invalidity stěžovatelky bylo určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a to k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud má stěžovatelka dojem, že její zdravotní stav v současné době odpovídá plné invaliditě, nic jí nebrání podat novou žádost o plný invalidní důchod a nechat opětovně posoudit svůj zdravotní stav. Lékařské zprávy vydané po 30. 9. 2008 jsou však v nyní posuzované věci, s ohledem na výše uvedené, nerelevantní.

Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud postupoval správně, když si pro posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí opatřil posudek posudkové komise. K obdobným právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, publikovaném pod č. 526/2005 Sb. NSS. Posudek posudkové komise ze dne 9. 1. 2009 je řádně a srozumitelně odůvodněn, krajským soudem o něm nebyly shledány pochyby, ostatně ani Nejvyšší správní soud je neshledává. Pokud se stěžovatelka domáhá

vypracování revizního posudku, Nejvyšší správní soud jejímu návrhu nevyhověl. Nejvyšší správní soud odkazuje na právní závěry obsažené v jeho rozsudku ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterých si soud v řízení o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení vyžádá posouzení zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí a nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek na doplnění dokazování ustanovením znalce podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci jako rozhodnou shledává tu skutečnost, že posudek posudkové komise ze dne 9. 1. 2009, ale i posudek lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení v Jablonci nad Nisou ze dne 11. 9. 2008, dospěly k týmž závěrům ohledně posouzení zdravotního stavu stěžovatelky a její invalidity. Shodně je v nich uvedeno, že v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u ní jde o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky podle oddílu A, odst. 1, písm. a) přílohy č. 4. vyhlášky č. 284/1995 Sb. Schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla méně než o 66 % a rovněž se nejedná o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., které umožňuje soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky je vrozené postižení levé horní končetiny. Nejvyšší správní soud proto nemá důvod o závěrech v těchto posudcích obsažených jakkoli pochybovat. Konečně ani stěžovatelka tyto závěry nijak nepopírá. Krajský soud proto správně uvedl, že u stěžovatelky byla zjištěna dominantní příčina jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, která byla podřazena pod kapitolu XV., oddíl H, položku 32., přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kde je odkazováno na použití přílohy č. 4 téže vyhlášky. Podle této přílohy se v případě stěžovatelky jedná o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky, což je podle § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění podmínka vzniku částečné invalidity, nikoliv však invalidity plné.

Protože stěžovatelka nesplnila podmínku uvedenou § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o důchodovém pojištění, kdy u ní nedošlo z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % a ani nebylo určeno, že je pro zdravotní postižení schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, žalovaná nepochybila, pokud jí zamítla žádost o plný invalidní důchod. Krajský soud v žalobním řízení na základě posudku posudkové komise přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž ani on nedospěl k závěru, že stěžovatelka je plně invalidní, nýbrž uvedl, že bylo zcela bezpečně prokázáno, že stěžovatelka v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyla plně invalidní, ale byla částečně invalidní. S těmito právními závěry se plně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s ustanoveními § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu